

KAREL SEDLÁČEK - AUTOR „ZLATÉHO“ DABLU

Dokončení rozhovoru ze str. 1

n Jak při té vzdálenosti (cca 70 km) zvládáš ligová utkání?

Naštěstí je hrací den pátek, takže naložím rodinu a z ligového utkání je rodinný výlet k manželčiny rodičům, kteří jsou Pardubičáci. I díky tomu jsou mé šipky pro manželku taky přijatelné.

n Vrátil se ještě k tvým začátkům. Už sice víme kde jsi začal se soutěžními šipkami, ale jak jsi se k nim vůbec dostal?

Byla to více méně náhoda. U kamaráda jsem narazil na terč, který mi nakonec i se šipkami věnoval. Mě to na rozdíl od něj chytlo okamžitě. Ihned jsem se začal zajímat o soutěže. V Kostelci jsem narazil na partu „zkušených“ nadšenců, kteří mě občas vyvezli na nějaký ten turnaj. Bohužel po třech měsících jsem nastoupil na vojnu. Jako bažant jsem se k šipkám sice nedostal, ale jako mazák jsem měl možnost nejen si zatrénovat, ale dostat se i na turnaje na Strakonicku.

tvému největšímu úspěchu, titulu mistra Evropy v národních týmech. Ale ještě před tímto letošním úspěchem byla loňská premiéra v národňáku na ME v Praze. Jaká pro tebe ta premiéra byla?

Bylo to pro mne všechno nové. Spousta zážitků a zkušeností z tak velké akce. Skvělá konkurence a atmosféra, kterou jsem do té doby neznal.

n Už vloni jsi patřil, byl jako nováček, mezi vůdčí osobnosti týmu. Bylo pro tebe páté místo zklamáním nebo úspěchem?

Napoprvé jsem páté místo bral, alespoň jsem to tak cítil před mistrovstvím, ale prohra se Srbskem, včele se Suljevičem, byla pro mne těžkým zklamáním. K slzám jsem tenkrát neměl daleko.

n Na pražské ME jsi si nominaci získal vítězstvím v kvalifikaci. Letos jsi opět patřil mezi favority kvalifikačního turnaje. Jak jsi to před jeho startem cítil?

Jelikož jsem neměl moc

pro oba. Jakýkoliv jiný výsledek by posouval do repre jednoho nebo druhého. Takhle jste oba skončili. Byla to i trochu směla. Bodově se nás dělilo o třetí místo pět, ale do repre mohli už jen dva a vzájemné zápasy mě nechávaly doma. Bylo to zklamání a naštvání. Ale naštvání jen ze sebe, když jsem tak dobře rozjetou kvalifikaci nedokázal dotáhnout do úspěšného konce.

n Teď už samozřejmě víme, že jsi v reprezentaci nakonec byl. Tehdy ale vůbec nebylo jasné, kdo bude pro doplnění repre osloven. Žila v tobě nějaká naděje?

Po kvalifikaci jsem to vytěsnil z hlavy, protože jsem se chtěl plně koncentrovat na úspěch v MČR klubů, který by mne na ME, byť ne v národním týmu, také dostal. Reparát se mně a především celé Staroholické povedl.

n Povedlo se ti nakonec obojí. Byl jsi mezi čtyřmi oslovenými. Dva z vás měli reprezentaci doplnit. Byl jsi rozhodnutý okamžitě, že posílíš reprezentaci, budeš-li vybrán?

Tento dabl rozhodl o tom, že se naše reprezentace stala mistry Evropy.

Nastoupil právě v tuto nejvypjatější chvíli a přestože my tři ostatní jsme prohráli, on to ustál, zachránil remízu a tudíž i šanci rozhodnout v týmovce.

n Ta týmovka, to je kapitola sama pro sebe. Bylo to neuvěřitelné drama pro nás pro diváky. A co teprve pro vás, hráče?

Osobně jsem si říkal, že když Jirka dokáže vyrovnat, týmovku už nepustíme. Věřil jsem tomu i za stavu 1:1. Sice nás mohlo uklidňovat, že by nás Chorvati museli porazit dvakrát, ale nám by se v opakovaném zápase hrálo hodně těžko.

n Asi každý potvrdí, že jsi byl tahounem týmu nejenom herním, ale morálním. Nakonec to byl jeden z hlavních důvodů, proč jsi byl také nominován. Jak vnímá srdcař, jakým bezpochyby jsi, že má v ruce šipku, která z mančafu může udělat mistra Evropy?

Byl jsem neskutečně soustředěný na samotnou hru. Sice jsem si uvědomoval, že Drača (Pavel Drtil) bodově ztrácí a druhou šanci už bych nemusel dostat, ale našťáště jsem důležitost toho hodu vytěsnil z hlavy a před sebou jsem viděl jen terč a ten klíčový dabl. Pamatuji si, že jsem ještě stačil prohodit: „Drco já to raději klapnu“. Drača na to „Tak jo“ a tak jsem to klapnul :-).

n No a teď to hlavní. Jaká je ta první chvíle po vysněném zavření?

Nepopsatelná. Prál bych to zažít každému, kdo se šipkám věnuje a dává jim maximum. Je to pocit štěstí, hrlosti, radosti ... snad jen láska v tom pocitu chybí :-). n Týmových úspěchů jsi za poslední rok získal řadu, úspěšné byly i dvojice. Ale v jednotlivcích se tak dobře neprosazuješ. Čím to?

Týmová soutěž mi vyhovuje víc než soutěže jednotlivců.

Potvrzují to u mne i výsledky. Hra za tým i ve dvojici mě dokáže vyburcovat k výkonům, které v jednotlivcích nejsou pro mne pravidlem. V týmu se o radost i smutek můžu podělit, možná i proto je týmový úspěch pro mě cennější než úspěch individuální.

n Vraťme se do současnosti. Často vyjíždíš i za hranice a získáváš zkušenosti i na steelových turnajích. Řešíš rozdíl mezi softy a steely nebo jsou pro tebe jen jedny šipky?

Díky Tonu Múdrému (Karel reprezentuje ve steelových soutěžích TOI TOI) mám šanci dostat se na řadu evropských steelových turnajů. Konkurence na nich je obrovská a prosadit se je i díky jednostrannému K.O. systému hrozně těžké. Není výjimkou jet přes půl Evropy, odehrát tři legy a obratem jet zpátky. O to víc jsem Tonovi vděčný, že mi ve sbírání zkušeností pomáhá. I to se určitě promítlo na ME, protože to jsou zkuš-

nosti k nezaplacení. Ale abych se vrátil k původní otázce. Šipky miluju a je mi jedno jakým hrotem se momentálně do vítězného dablu zapichují.

n Asi by bylo škoda neskončit rozhovor touto větou, takže ti Karle děkuji za rozhovor, ale i za skvělý zážitek, který jsi nám ty a tvoji parťáci z reprezentace letos v červnu připravili.

PS: Po rozhovoru jsem šel ještě obhlédnout hernu, v níž se nejen Sedláčkovi utkávají v rodinných turnajích. Herna je ve sklepních prostorách, takže výška stropu není zcela ideální. Šipkový automat se sem prostě nevejde. I s tím si ale Karel poradil. Tak trochu po horníku. Do betonu vysekal dvě, deset centimetrů hluboké „vany“. V jedné stojí terč a ve druhé házející hráč. Prostě – ZLATÉ ČESKÉ RUČÍČKY.

(BUH)

Na stupních vítězů s jednou z nejlepších hráček Evropy Mojcou Humar.

n Jestli se nepletu, tak Strakoničákem je i David Miklas. Potkal jsi už tenkrát někoho, kdo se později dostal do české špičky?

Shodou okolností právě Davida. Tenkrát také začínal. Ani jeden z nás ale netušil, že se budeme u terčů potkávat i po deseti letech nejen u nás, ale i v Evropě. V podstatě jsme se tehdy vůbec neznali.

n Vrátil se do současnosti. Jakým náčiním hraješ?

Víš, že vlastně ani nevím, značku ani typ neřeším. Ty šipky mi, nevím kde a nevím jak, padly do ruky a už tam zůstaly.

n Jak jsou těžké - ty je využíváš jak pro softy tak pro steely?

Myslím že to jsou devatenáctky a mám je opravdu pro obě odvětví. Není to úplně obvyklý, ale mně to zatím vyhovuje.

n Postupně se chci dostat k

možností k tréninku, osobně jsem se za jasného favorita nepovažoval. Při pohledu do sálu jsem viděl desítku dalších, kteří měli na to, aby se nominovali. Uvědomil jsem si, že nemám co ztratit.

n Základní část kvalifikace ti opravdu vyšla, ale ve finále jsi většinu zápasů prohrával dva jedna. Čím to?

Je to tak. V základní části jsem svoji skupinu vyhrál. Ale to, že jsem na tom dobře, mi paradoxně svázalo ruce a finálovou část jakoby odehrál úplně někdo jiný.

n Vy jako hráči jste přesně průběžné pořadí ve finále neznali, jen jste jej mohli tušit. Klíčový byl nakonec poslední zápas s Petrem Křivkou.

Máš pravdu, že jsem jen tušil jak to je. Byl jsem přesvědčený, že bez dvou svých vyhraných legů to nevýjde.

n Váš zápas byl opravdu nakonec nešťastný pro vás

Ani na chvíli jsem nezaváhal. Ale vůbec jsem to nepovažoval za jistotu, protože další oslovení měli na reprezentaci stejně jako já.

n Nakonec to dopadlo a do Itálie jsi jel obrazně řečeno v reprezentačním dresu. Osobně jsem složení družstva považoval za mimořádně silné. Jak jsi to vnímal ty a tví spoluhráči?

Můj dojem byl podobný. Nakonec sice nejel Martin Hoffmann, ale i tak jsme byli velmi vyrovnaní a i proto jsme byli silným týmem. Vyrovnanost byla naší největší zbraní, protože krátkodobý výpadek jednoho z nás mohl kdykoliv a kdokoliv z lavičky nahradit. Což se v průběhu turnaje několikrát potvrdilo. Nakonec i finále toho bylo příkladem. V zápase s Chorvatskem uhrál v poslední sérii náš jediný, ale nesmírně důležitý bod Jirka Jeníček.

Karel ve svém domácím tréninkovém centru.